

Dñica II post Epiphaniã

licet meã assidue videre velitis: n̄ ego si posset fieri frequẽtius de p̄spectu vestro z meo velle desidero satari. Sed paciẽter tolerare debem⁹: qđ im/ plere p̄ tempoz necessitate nõ possumus. Sed lz cozpaliter nos p̄ter multas necessitates videre nõ valemus: ebaritate tamẽ z sancto amore vř parĩ/ ter sumus. Pro qua re nihil noti corpis separio: vbi est animozũ vera et sincera cõiunctio. Ebari/ tas enĩ ip̄a vera: qđ cozpaliter separos cõsuevit sp̄i/ ritualiter copulare atqz cõiungere. Duo enĩ qui se sancto amore diligũt: etiã si vnus sit in oriente alt us in occidenta in ebaritate cõglutinare iungũ/ tur: vt nũqz ab inuicẽ sepent. Audi apostolũ dice rem laude vere z inrege ebaritatis. Sic enĩ ait: **1. Cor. 13.** Si enĩ linguis hominũ loquar z angeloz chari/ tate autẽ nõ habeam: nihil mihi prodest. Et post pauca addidit dicens: Ebaritas patiens est: beni/ gna est. Et lz sufficẽter p̄sona eius plenus sp̄i/ tus sancto paulus apostolus pdicauerit: in qz san/ cta ebaritas dulcẽ ac salubre vinculũ m̄ciũ: etiã nos puuli fm̄ modulũ n̄rm: de illa qđũ possum⁹ p̄qramus. Magnẽ sunt diuicie ebaritatis: charissi mi: sine qđ diues paup̄ est: z cum qđ paup̄ diues est. Nã diues si ebaritate nõ habeat: qđ habet: Quã/ liber gradis substantia sit: sine ebaritate inanis z vacua est. Ebaritas etiã si de terrenis facultatib⁹ nihil habeat: plena est. Cũ quãlibet aliq̄s copio/ sas diuitias habeat: si ebaritas in illo nõ fuerit: nil boni erit illi facere poterit: sine qđ vera et cele/ stiũ virtutũ mare magistra quid facere debeat: z qñ vel quãtũ dare debeat oĩno nõ nouit. Et ideo quãtũ potest elaboret: vt habeat ebaritatem: vt ha beat lucẽ: vt habeat oleũ. Ebaritas oleo cõparat̄. Nã quõ oleũ oĩbus humoribus superius esse co/ gnoscimus: ita ebaritas oĩbus virtutibus sublimi or̄ p̄probat̄. Nã si aliq̄s h̄at in finitias diuitias: z nõ h̄at ebaritatem: sic est quõ habeat plures lucer/ nas z multas lapideas pinguedinẽ non habẽtes. Lucerna vel lãpas sine oleo accẽsa fumare p̄t̄ de iracundia: fumare de supbia: fetere de auaricia: sine ebaritate penitus nõ p̄t̄ lucẽ habere. Ebaritas si in re fuerit: quãlibet tibi sit grandis substantia: no uic quid de illa agere debeat. Ipsa sc̄t optime aut vel quãtũ porrigat: quid tribuat: qđ referret: ipsa intelligit quãtũ anime referret in celo: z quãtũ corpi seruet in mũdo. Satis bona ordinatrix est fr̄es: bñ nouit cõgregare in estate qđ possit hyeme habere: hoc est: sc̄t p̄uidere p̄ elemosnã in hoc se culo: qđ iuentur in futuro. Habete ebaritatem fr̄es qđ sine illa quicquid aliud boni fuerit: nihil eẽ pote/ rit. Vera ebaritate habere fr̄es. Que est vera chari/ tas: Qui sic diligit omne hominẽ quõ seipm. Est qđ ebaritas qđ nõ solũ vsqz ad amicos: s̄ etiã vsqz ad ip̄os puenit inimicos. Nemo se circũueniat fr̄es. Qui istã ebaritate non habuerit: deũ videre nõ po terit: nec audire merebit̄. Venite bñdicti: p̄cipite regnũ. Erre uideris qđ lectioẽ euãgelica nihil ali ud dñs noiauerit de vniuersis virtutibus: nisi so lam elemosnã que cũ ebaritate operat̄. de ramis radice radice tamẽ modo noiauit dicens: Venite benedicti: p̄cipite regnũ. Elurini enĩ z dedistis mihi mãdũcare. Et itez ip̄e dñs: Veritatem dare elemosnã: z ecce oĩa mũda sunt vobis. Dis ho/ mo qui ebaritate vult habere in futuro seculo: fa/ dat illã sibi patronã in hoc mũdo: vt illã p̄p̄tiam iueniat in eternũ. Nã quomõ arbor quãlibet pul

cha sit z fructifera: non p̄t̄ viuere sine radice: sic quibet bona opa p̄scuerare nõ poterit sine ebarita te. Ipsa est enĩ de qua apls dicit: In ebaritate ray dicari z fundari. Tale ergo ebaritatem habeamus fr̄es: vt ocs boies toto corde amare possimus. Si totũ gen⁹ bñanũ sic diligit quõ te: nõ remãsit ianua vnde peccati intrer in te. Dñs aditus vř di abollus ad animã ingredĩt claudisĩt: totos homi nes sicut rei p̄m dilexeris. Et reuera fr̄es: quõ pos rest fieri vt aliq̄s alteri hominũ malũ faciãt: illũ sicut seipm dilexerit: Dilige ergo: z quicquid volue ris fac. Ama ex toto corde tuoz: qđ volueris exer/ ce in primo tuo. Si iraseris dulce est: qđ de cha/ ritate p̄cedit: si corpiis suave est: qđ de cha/ ritate verus amor est: quãdo corpiis z castigas. Quãdo etiã de ecclesia foris p̄p̄is amaritudo videt̄: sicut in ore: sed dulcedo seruat̄ in corde. Nec fr̄em qua si inimicũ odio habeat: sed p̄ctm̄ velur moribũ p̄se qre. Econtrario sunt qđ sub falsa adulatione dulcedi/ ne solent in ore p̄ferre z dolũ vel amaritudinẽ i cor de seruare. Vos aut̄ fr̄es dilectissimi verã ebarita tem tenẽtes: que falsa est fugite. Audi aplm̄ di centẽ: Ebaritas de corde puro: z cõscientia bona: z fide nõ ficta. Ergo fr̄es: qñ de ebaritate loqr̄ tacere non possum. Quare hoc? Quia satis dulcis est ebaritas. Qui illã habet: qđ dico intelligit: qui vero nõ habet: forsan me irridet z despiciãt. Qua re irridet? Quia qđ dulcis sit ebaritas: nõ gustauit. Sustet ergo z videat qđ suauis est dñs. Deus cha ritas est. Quid dulcius deo fr̄es? Qui nescit au diat p̄pheta dicentẽ qđ paulo ante suggessit: Hu/ state z videte qđ suauis est dñs. D̄ qđ felix z beata e aĩa que ebaritate in se habere mereat̄. Ebaritas fra tres sitientis potus est: esurienti abus: in amaritu dine positus dulcedo: in tristitia positus vera z gra ta cõsolatio: fluctuantibus portus: errantibus via: pegrinantibus patria. Hanc ergo fr̄es tenete hanc corã auaritate diligite. Si amatores estis: amate ebaritatem: si fortes vinete cupiditate: si pes regrini desiderate patriã. Ipsa vos ergo ebaritas si illã tenere volueritis: gubernat in hoc seculo z p̄ducit ad regnũ. Prestate dño nostro qui viuit z regnat in secula seculoz. Amẽ.

Dñica tertia Sabbath. viii. In illo tempore Lũ

descendisset iesus de mote: secute sũt eũ turbe multe. Et ecce leprosus veniens rogabat eũ dicens: Dñe: si vis potes me mũdare. Et rel iqua. Omelia Origenis. **D**ecente in monte dño: discipuli veniũt ad eum sicut alacres: sicut domesticũ: si cut proximi: sicut amici vel fr̄es. Ideo ait et dñs ad eos: Vos estis sal terre: et vos estis lux mundi. Nunc vero descendere eo de monte: turbe secute sunt eũ que in monte ascende re non poterunt: vt pigri populi: vt negligẽtes: vt impfecti. Ita et filij israel p̄mitus in mote ascẽ dere nõ valuerunt: ad obuiãdũ deo p̄gere nõ portu erũt: p̄pter irreligiositatem z ip̄eritatem: s̄ solus moy ses ascẽdit: z pauci cũ eo semoz israel. Ita z cum dño discipuli soli in monte ascendunt: et tardio res deoz sum steterũt. Sic z modo vigilãtes z ala

1. Cor. 13.

Ibidem.

Mat. 25.

Luce. 11.

Eph. 4.

1. Th. 1.

P̄. 33.

Mat. 5.